

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **I. P.**, proti odporkyni **V. P.**, v dovolacom konaní zastúpenej JUDr. I. Z., o **vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov**, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 15 C 139/2006, o dovolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 27. septembra 2011 sp. zn. 6 Co 34/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín rozsudkom zo 4. novembra 2010 č. k. 15 C 139/2006-469 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo účastníkov, bývalých manželov (ďalej len „BSM“) tak, že do výlučného vlastníctva navrhovateľa prikázal hnutelné veci uvedené vo výroku rozsudku a pohľadávky z účtov v bankách. Do výlučného vlastníctva odporkyne prikázal ostatné hnutelné veci označené vo výroku, členský podiel v bytovom družstve a pohľadávku z vkladnej knižky. Z titulu vyrovnania podielu účastníkov z BSM uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 13 457,84 € do 3 mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Účastníkom uložil povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne na účet súdu súdny poplatok a rozhodnutie o trovách účastníkov si vyhradil po právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Trenčíne rozhodujúci o odvolaní odporkyne rozsudkom z 27. septembra 2011 sp. zn. 6 Co 34/2010 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, včítane dôvodov,

pre ktoré súd prvého stupňa nevyhovel návrhu odporkyne na doplnenie dokazovania, a na zdôraznenie správnosti týchto dôvodov uviedol aj ďalšie vlastné dôvody.

Proti rozsudku odvolacieho súdu odporkyňa podala dovolanie. Prípustnosť a dôvodnosť opravného prostriedku odporkyňa zakladá na tvrdení, že postupom súdov v predmetnej právnej veci jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. Tvrdí, že odvolací súd nevezal zreteľ na viaceré procesné pochybenia súdu prvého stupňa, na rozpor odôvodnenia jeho rozhodnutia so zisteným skutkovým stavom, na nedostatočné zistenie skutkového stavu veci a na nedostatočné odôvodnenie jeho rozhodnutia, čo viedlo k tomu, že navrhovateľ mal v konaní výhodnejšie procesné postavenie. Súdy tým, že nevykonali ňou navrhnutý dôkaz na zistenie, či navrhovateľ nemal vedený účet aj v inej banke a bez ďalšieho v tomto smere uverili tvrdeniam navrhovateľa, porušili jej právo na spravodlivý proces. Neobstojí podľa odporkyne ani záver súdu prvého stupňa, že jej tvrdenia o tom, ako navrhovateľ prispieval na chod domácnosti, sú sčasti v rozpore s tým, čo uviedla v konaní o rozvod manželov. Poukazujúc na výpovede účastníkov zachytené v zápisniciach o pojednávaní vo veci rozvodu a vyporiadania majetku tvrdí, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je v tejto časti aj zmätočné. Súdy jej odňali možnosť konať pred súdom aj tým, že nevykonali dôkaz všetkými pracovnými zmluvami navrhovateľa od roku 1997, z ktorých by bolo možné zistiť skutočné príjmy navrhovateľa. Poukázala na rozpor v postupe súdov „pri zohľadňovaní započítania hodnoty majetku nadobudnutého manželmi zo zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov“, čo podľa odporkyne tiež spôsobuje zmätočnosť rozhodnutí súdov. Vytýkala súdom, že jej nebolo doručené vyjadrenie „odporcu“ (zrejme správne navrhovateľa; poznámka dovolacieho súdu) k odvolaniu. Toto pochybenie súdov považuje za závažné porušenie práva na spravodlivý súdny proces a zásady kontradiktórnosti.

Navrhovateľ navrhol dovolanie odporkyne zamietnuť. Okrem popretia dôvodov dovolania poukázal na to, že dovolanie bolo podané neoprávnenou osobou. Kým v záhlaví dovolania je za dovolateľku označená V. P., na poslednej strane dovolania za subjekt podávajúci tento opravný prostriedok je na rozdiel od toho označená „E. P.“, teda iná osoba než tá, ktorá udelila advokátke plnomocenstvo na zastupovanie v dovolacom konaní (V. P.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), s prihliadnutím na námietku navrhovateľa v jeho vyjadrení k dovolaniu, predovšetkým

skúmal, či tento opravný prostriedok podala na tento procesný úkon oprávnená osoba. Dospel k záveru, že navrhovateľ vytýka vadu dovolania neopodstatnene. Je síce pravda, že dovolanie odporkyne zo 14. novembra 2011, doručené súdu 15. novembra 2011, má chyby v označení odporkyne, tieto zrejme nesprávnosti, ku ktorým nepochybne došlo zjavným a okamžitým zlyhaním pri písaní dovolania, nemohli mať za procesný následok odmietnutie dovolania z dôvodu, že bolo podané na tento úkon neoprávnenou osobou. Nedostatky dovolania v označení odporkyne boli naostatok podaním odporkyne súdu doručeným 23. novembra 2011 vzápätí odstránené.

Po tomto zistení dovolací súd pristúpil ku skúmaniu, či dovolanie odporkyne smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno ním napadnúť. Dospel pritom k záveru, že dovolanie odporkyne prípustné nie je. K tomuto záveru dovolací súd dospel z týchto dôvodov:

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie možno podať iba ak to výslovne pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Dovolanie nie je ďalším odvolaním a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu výslovne uvedeným v zákone [viď § 238 O. s. p. (pokiaľ ide o rozsudok) a § 239 O. s. p. (pokiaľ ide o uznesenie)], alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných závažných procesných väd (viď § 237 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie

prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

Dovolaním odporkyne napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 ods. 1 a 3 O. s. p. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania odporkyne v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Vzhľadom na dôvody dovolania pritom osobitne skúmal, či postupom súdu sa odporkyni neodňala možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p., pričom mal na zreteli, že dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je taký z hľadiska procesného predpisu vadný postup súdu v občianskom súdom konaní, z ktorého vzišlo dovolaním napadnuté rozhodnutie, ktorým sa účastníkovi odníma možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov.

Konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu takéto vady, majúce za následok tzv. zmätočnosť konania, nemá.

Z obsahu dovolania možno vyvodíť, že k odňatiu možnosti konať pred súdom malo podľa názoru odporkyne dôjsť predovšetkým nevykonaním ňou navrhovaného dokazovania, neprihliadnutím na iné dôkazy, ktoré odporkyňa považovala za rozhodné, nesprávnym vyhodnotením vykonaných dôkazov, nevysporiadaním sa s jej právnou argumentáciou a zaujatými stanoviskami k vecnej a právnej stránke sporu v dôvodoch rozhodnutia a v tejto súvislosti nevysvetlením jednotlivých dôvodov rozhodnutia v súhrne zakladajúcich aj nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia.

K jednotlivým dovolacím námietkam uvádza dovolací súd nasledovné:

I keď čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava Slovenskej republiky neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

Vzhľadom na charakter argumentácie odporkyne treba v súvislosti s vyššie uvedeným dodať, že pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) sa v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy

preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.), a nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O. s. p.; v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999 uviedol, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O. s. p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. S poukazom na obsahovo zhodné závery, ku ktorým dospel dovolací súd aj v prejednávanej veci, možno preto konštatovať, že i prípadným nevykonaním odporkyňou navrhovaného dokazovania (na zistenie, či navrhovateľ nemal finančné prostriedky prípadne aj na iných účtoch) nemohlo dôjsť k odňatiu jej možnosti konať pred súdom.

V okolnostiach prejednávaného prípadu, nad rámec dovolacieho konania, je potrebné podľa dovolacieho súdu osobitne ešte uviesť, že odporkyňa po poučení súdom prvého stupňa podľa § 120 ods. 4 O. s. p. na pojednávaní konanom 19. októbra 2010, zrejme uvedomujúc si, že ohľadne ďalších úspor navrhovateľa v iných bankách je v dôkaznej núdzi (jej prednes na záver pojednávania), návrh na doplnenie dokazovania už nemala.

Pokiaľ ide o námietky dotýkajúce sa správne alebo úplne zisteného skutkového stavu veci je súdna prax jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nesprávne vyhodnotí, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnomu rozhodnutiu, nezakladá to však tzv. zmätočnosť konania, teda ani vadu v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. (viď R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000). Treba zdôrazniť,

že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). K uvedenej námietke odporkyne treba dodať, že súd neodníma účastníkovi možnosť pred ním konať ani tým, že (prípadne) nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov (§ 132 O. s. p.); jeho rozhodnutie môže byť síce z tohto dôvodu vecne nesprávne, ale to ešte samo osebe nevedie k zmätočnosti rozhodnutia a nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 42/1993). Pre úplnosť treba tiež dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – viď § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p. Pokiaľ odporkyňa namieta, že súdy pri rozhodovaní vychádzali z neúplných skutkových zistení, ide po stránke obsahovej o námietku, že v konaní došlo k tzv. inej (než v § 237 O. s. p. vymenovanej) procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; takáto tvrdená vada (i keby k nej v konaní došlo) by bola síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), sama osebe ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p.

Dovolanie obsahuje formulácie (napr. tvrdenie rozporu v postupe súdov „pri zohľadňovaní započítania hodnoty majetku nadobudnutého manželmi zo zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov“), ktoré nasvedčujú tomu, že odporkyňa zastáva názor, v zmysle ktorého jej súdy odňali možnosť pred súdmi konať tým, že vec nesprávne právne posúdili. Treba preto uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu (s jeho procesným postupom v konaní, so samou procedúrou prejednávania veci súdom) a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom, ktoré spočíva v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav, a ktoré je vyjadrené vo finálnom produkte občianskeho súdneho konania – v rozhodnutí, sa vo všeobecnosti účastníkovi tohto konania neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (viď aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne

posúdenie vecí súdmi nižších stupňov je v rozhodovacej praxi senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky všeobecne považované (iba) za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov samo osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011), lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením vecí súd neznemožňuje účastníkovi konania realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia a neodníma mu možnosť pred súdom konať.

Dovolací súd sa osobitne potom zaoberal námietkou odporkyne, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O. s. p. spočívajúcou v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa podľa jej názoru nevyrovnal so všetkými argumentmi a dôvodmi uvádzanými v jej odvolaní a obmedzil sa len na skonštatovanie správnosti prvostupňového rozsudku (i tento považovala odporkyňa za neuspokojivo odôvodnený).

Úvodom treba pripomenúť, že podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003: „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces“. Dovolací súd považuje za potrebné v tejto súvislosti upozorniť aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005, podľa ktorého: „Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní“. Naostatok nemožno opomenúť ani ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p., v zmysle ktorého je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv.

skráteneho odôvodnenia rozhodnutia. Tá je podmienená stotožnením sa so skutkovými aj právnymi dôvodmi rozhodnutia prvostupňového súdu v plnom rozsahu. V takomto prípade je postačujúce v odôvodnení skonštatovať správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa primerane vysvetlil, z akých úvah vychádzal pri ustálení rozsahu BSM a pri jeho vyporiadaní. Osobitne vysvetlil dôvody, pre ktoré sa rozhodol tak, že nevykoná ďalšie dokazovanie na zisťovanie rozsahu spoločného majetku. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi prvostupňového súdu, pričom na zdôraznenie správnosti uvedeného dodal ďalšie dôvody. Jeho postup bol teda v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. umožňujúcim odvolaciemu súdu podrobnejšie nezdôvodňovať svoje rozhodnutie a odkázať na dôvody obsiahnuté v prvostupňovom rozhodnutí, ak sa s nimi plne stotožňuje. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv odporkyne.

Podľa dovolacieho súdu nebola odporkyni odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. ani tým, že jej nebolo doručené vyjadrenie navrhovateľa k jej odvolaniu.

Je síce pravda, že koncept spravodlivého súdneho konania v sebe implikuje právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého procesné strany musia dostať príležitosť, nielen

predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale aj zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené účastníkmi, alebo zabezpečené súdom, a vyjadriť sa k nim, včítane vyjadrení druhej strany sporu, avšak len potiaľ, pokiaľ v takýchto úkonoch účastníkov alebo súdu sú obsiahnuté skutočnosti, ktoré by mohli ovplyvniť rozsudok súdu (tak napr. ESLP v rozsudku z 27. apríla 2010 vo veci Hudáková a ďalší proti Slovenskej republike uviedol: „...význam požiadavky, aby bolo vyjadrenie zaslané všetkým účastníkom konania spočíva v potrebe zabezpečenia, aby procesné strany mali V. vo výkon spravodlivosti a aby im nebola odopretá možnosť vyjadriť sa ku skutočnostiam, ktoré by mohli ovplyvniť rozsudok súdu“). Nedoručenie vyjadrenia účastníka, ktoré pre vec významné skutočnosti neobsahuje, nemá bez ďalšieho za následok odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p.

Vyjadrenie navrhovateľa k odvolaniu odporkyne proti rozsudku súdu prvého stupňa (č. l. 482 spisu) je stručné a značne všeobecné. Navrhovateľ v ňom, aj to iba krátko, len opakuje svoje tvrdenia z predchádzajúceho konania a jeho vyjadrenie neobsahuje žiadne nové tvrdenie alebo dôkazy, ktoré by boli významné pre posúdenie veci odvolací súdom. Súdy tým, že takého vyjadrenie navrhovateľa nedoručili odporkyni, neodňali jej možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených odporkyňou (§ 237 písm. f/ O. s. p.), nevyšli najavo ani iné procesné vady konania vymenované v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z ustanovenia § 238 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jej dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní procesne úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti odporkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Dovolací súd však navrhovateľovi nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. januára 2013

JUDr. Ladislav Górász, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: V. Čulenová